

Børn i klemme

Antagelser om børns troværdighed, viden om og vurdering af særligt små børns erindringer og beretninger er af stor betydning både juridisk og psykologisk. Det er vigtigt for børn at blive troet, når de fortæller os om traumatiske eller skræmmende oplevelser.

Seksuelle overgreb er for et barn både et traume og et svigt fra den voksnes side, og hvis barnet ikke bliver troet, er der tale om et dobbelt traume og svigt.

En række spørgsmål er af stor betydning for afhøring af børn: Husker børn dårligt under stress? Er børn mere påvirkelige end voksne for ledende spørgsmål? Hvilken betydning har ledende spørgsmål? Kan forhør med børn forbedres?

Når det gælder børns troværdighed som vidner, er det vigtigt at tilnærme udspørgningsteknikker til den nyere forskning inden for hukommelsesforskningen og børns tænkning og udvikling. Selv tidlige barndomserindringer er oftest pålidelige, særligt erindringer om begivenheder som er 1) unikke, 2) uventede og 3) har personlige konsekvenser (1). Dette har selvsagt stor betydning særligt i forhold til seksuelle overgreb.

Der er i nyere forskningsresultater solidt grundlag for at antage, at stress ved indkodning af en begivenhed støtter lagring af denne, medens stress

Seksuelt misbrugte børn kommer ofte i klemme mellem den psykologiske og den juridiske virkelighed. Mimi Strange fører tråden videre fra artiklen „Når omsorg bliver til overgreb“.

ved genkaldelse kan forringe tilgængeligheden til samme begivenhed.

Uvilje hos børn til at berette om erindringsoplevelser kan forklares ved den stress, de oplever i forbindelse med et forhør.

I og uden for familien

Jeg finder det relevant her at nævne to psykologiske forhold, som har betydning også for den juridiske side af

sagen, og som må formodes at slå igennem i afhøringer:

1. *Skellen mellem intra- og ektrafamilære krænkelser:*

Opdeling i intrafamilære og ektrafamilære krænkelser er ikke kun essentiel i forhold til psykologisk behandling af det seksuelt misbrugte barn, men også i forhold til efterforskning af seksuelle overgreb/afhøring af børn om deres oplevelser. Når for-

Når vi ser på langtidseffekter af seksuelt misbrug af børn, er misbrug fra en omsorgsperson mere traumatisk

ældre krænker deres børn seksuelt, er barnets mulighed for at bearbejde traumat ringere og trangen til at tilbageholde information større. Konsekvenserne af at fortælle er næsten uoverskuelige for et barn, når det drejer sig om en nær omsorgsperson (i særdeleshed hvis barnet er pålagt at holde sig tavs, bevare hemmeligheden, truet med konsekvenserne af at fortælle osv.).

Når vi ser på langtidseffekter af seksuelt misbrug af børn, er misbrug fra en omsorgsperson mere traumatisk end misbrug fra andre, bl.a. fordi dette misbrug medfører større grad af tillidstab og oplevelse af at være forrådt.

I modsætning hertil er det relativt meget nemmere for et barn at skulle berette om overgreb fra ekstrarfamiliær krænker, i særdeleshed en fremmed krænker.

Hvis vi i forhold til det familiært misbrugte barn sammenkobler trangen til at tilbageholde information med de uoverskuelige, eksistenstruende konsekvenser af at fortælle, kan vi nemt forestille os situationer, hvor barnet er under stærkt pres og stress – ikke alene af afhøringsituationen, men også af at forsøge at holde på en hemmelighed (nemlig at en i familien har krænket det). Når vi hertil lægger, at det at afsløre seksuelt misbrug er en proces, ikke en enkeltstående begivenhed, så har vi det værste

tænkelige udgangspunkt for at få barnet til at beskrive misbruget nogenlunde sammenhængende. Dette kan yderligere vanskeliggøres af, at der ligger et pres på afhøreren om at få barnets historie på én gang (altså en ikke-procesrettet aktivitet).

Kønssforskelle

2. Kønssforskelle som har betydning for opklaring/afsløring af seksuelle overgreb:

Da vi formentlig vil se flere og flere sager med seksuelle overgreb mod drenge (som kommer til vores kendskab), er viden om kønssforskelle af stor betydning både fra en juridisk og en klinisk synsvinkel. Vi ved, at drenge oftere har en tendens til at skjule overgreb, da det er forbundet med tab af maskulinitet at fremstille sig selv som offer. Reaktionsmønstret hos drenge er formentlig anderledes end hos piger. Viden om seksuelt misbrugte piger har nok så uforbeholdent været overført til også at gælde for drenge og har kun taget lidt hensyn til drenges særlige psykoseksuelle udviklingsmønstre og kønsrolleforventninger. En væsentlig pointe er her, at drenge får frataget deres maskulinitet, når de overgribes seksuelt, og endvidere at de oplever et tab af kontrol (både over for den ydre situation, idet de ikke kan afværge overgrebet og over for egne fysiologiske reaktioner, fx erigeret penis)(2). Et resultat kan blive, at drenge kompense-

rer følelsen af tab af mandlig identitet med en „overdosis maskulin adfærd“. Når det er muligt, forsøger mænd og drenge at omtolke en situation, hvor de har været ofre til en situation, hvor de selv har været aktive og ansvarlige (3). Hertil kommer – formodentlig af betydning for drengenes tavshed – at de fleste krænkere er mænd. Det betyder, at drenge er bange for at være „smittet“ med homoseksualitet.

Disse forhold har naturligvis indflydelse på, hvordan vi tilrettelægger den psykologiske behandling af disse drenge, men også for tilrettelæggelse af afhøring af dem.

Der bør udvises forsigtighed med de måder, hvorpå man udtrykker, at barnet har været magtesløst og hjælpeløst, og særlig vigtigt bliver det at møde barnet som en ligeværdig og kompetent person og i særdeleshed udelukke kontaktformer, som kan genskabe overgrebssituationens asymmetriske magtfordeling.

Børn husker ...

Det er blevet foreslået at foretage et paradigmeskift fra vidnepsykologi til forklaringspsykologi (4). Ideen bag dette er, at vi formentlig kun kan forbedre metoderne til at få reelt oplevede informationer fra børn, hvis vi erkender, at problemstillingen ikke skal fokuseres på barnet, betragtet som mangelfuldt og i besiddelse af be- ▶ ▶ ▶

*Risikoen for at få løgne fra børn er lille
- de vil nærmere være tilbøjelige
til at fortie eller forvrænge deres beretning,
fx gøre sig selv til frivillig aktør.*

► ► ► grænsede evner. Børn er fuldt så kapable som voksne til at fortælle om oplevelser og traumatiske erindringer, men vi må have tilstrækkelig viden om, hvordan vi bedst tilrettelægger et interview, så barnet kan fortælle, hvad det ved.

Et af de helt store problemer, vi møder, når vi vil tale med børn om seksuelle overgreb, er, at de er mere tilbøjelige til at udelade information om overgreb end til at fortælle.

Der er en tæt sammenhæng mellem følelser og hukommelse, og traumatiske begivenheder præsenteres ofte som erindringer om følelser og kropslige oplevelser.

Af samme grund lægger vi i klinisk praksis så megen vægt på den emotionale, detaljerigdom, beskrivelser af syns-/lugteindtryk, som misbrugte børn udtrykker, når de fortæller om overgreb. Disse faktorer kan hjælpe barnet til at generindre traumatiske oplevelser og beskrive dem.

Børn er gode til at huske begivenheder, men har sværere ved at huske tidsfølge og sekventiel information. Børn er oftest bedst til at huske handlinger. Derfor er det af stor betydning, at voksne ikke anvender voksendagsorden om fx tids- og rækkefølge, men følger barnets beskrivelse af handlinger, ledsaget af syns-/lugteindtryk, detaljer m.v.

Børn husker det, der er centralt og

følelsesladet ved situationen, og glemmer det, der er perifert. Det ser ikke ud til, at stress forringes hukommelsen generelt, snarere tværtimod: Følelsesladede begivenheder huskes særlig godt.

Børns og voksnes kompetence

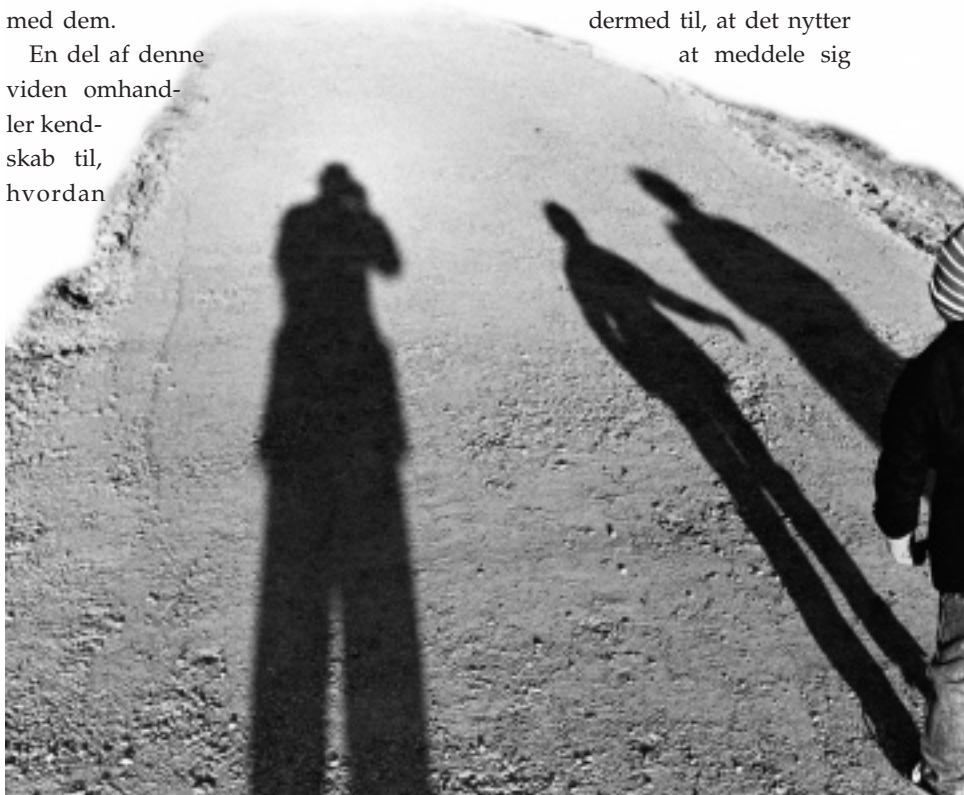
Den informationsindhentende proces er afhængig af interaktionen mellem barn og voksen, hvor man formentlig i hidtidig afhøringspraksis har anlagt et mere statisk synspunkt. Processen har to sider: 1) Hvad barnet kan præstere. 2) Hvordan den voksne prøver at skaffe information. Det drejer sig om at have viden om børns udvikling fysiologisk, kognitivt, socialt og emotionelt. Det må vel betegnes som en indlysende konklusion, at jo mere man ved om børn og deres udvikling, jo bedre kan man tale med dem.

En del af denne viden omhandler kendskab til, hvordan

børn psykisk påvirkes af omsorgssvigt generelt og af seksuelle overgreb i særdeleshed.

Seksuelt misbrugte børn lider ofte af manglende selvfølelse og lille tiltro til egen evne til mestring og kompetence: misbrugssituationen har jo netop vist dem, at de er hjælpeløse, ikke kan forsvare sig eller udvikle mestringsstrategier, som kan bringe dem ud af situationen. Børns evner er ikke stabile egenskaber som er ens i alle situationer, men må forstås i sammenhæng med de situationer, de er indlejrede i. Fx er bestemte evner såsom hukommelse ikke alene afhængige af kognitivt færdighedsniveau, men også af barnets særlige erfaringer.

Det betyder, at jo mere trygt barnet er og jo flere positive erfaringer barnet har haft med sine omgivelser, jo mere tillid har det til egne evner og dermed til, at det nytter at meddele sig

til omverden. Misbrugte børn er ofte utrygge og omsorgssvigtede også på andre områder, og generelt forventer seksuelt misbrugte børn ikke beskyttelse, men udnyttelse fra deres omverden.

Dette er velkendt for os, som udfører psykologisk behandling af de psykiske følgevirkninger af seksuelle overgreb. Men det er også klart, at det strafferetlige system kræver en særlig form for objektiv, verificérbar dokumentation, som kan være forskellig fra den terapeutiske optagethed af barnets subjektive oplevelse af en begivenhed (5).

Spørgsmål til børn

Hvilke typer af spørgsmål kan forventes at påvirke børn, og hvilke typer kan facilitere processen for barnet?

I retlig sammenhæng er det af stor værdi at vide noget mere om, i hvilken udstrækning børns erindringer påvirkes af ledende spørgsmål.

Bekymringen for anvendelse af ledende spørgsmål har skyldtes risikoen for at få urigtige eller opdigtede informationer, og antagelsen været, at dette skete lettere, jo yngre barnet var. Det ser dog ud til, at nok er

børns modstandskraft mod ledende spørgsmål varierende efter alder, men variationerne hænger snarere sammen med fejl, hvor børn lader være med at svare (dvs. udelukker information), end med fejlagtige svar (dvs. opdigtet information). Af dette kan man naturligvis ikke udlede, at man hæmningsløst kan benytte sig af ledende spørgsmål, men nærmere at hvis ledende spørgsmål er nødvendige i dialogen med et barn, så er sandsynligheden for usandfærdige oplysninger ringe – og formentlig betydelig ringere end den i dag vurderes i retlig sammenhæng. Man kan, særligt med et skræmt barn, risikere at gå glip af vigtig information, hvis man ikke stiller bl.a. fokuserede spørgsmål.

Risikoen for at få løgne fra børn er lille - de vil nærmere være tilbøjelige til at fortie eller forvrænge deres beretning, fx gøre sig selv til frivillig aktør.

Den bedste grund et barn kan have til at tilbageholde information, er at ville bevare hemmeligheden for at beskytte et menneske, det holder af. Andre gode grunde kan være at undgå afstraffelse, undgå følelse af skyld eller skam.

Børns loyalitet over for deres nære voksne er stærk, også når de bliver gjort fortræd.

Støtte til hukommelsen

Man bør i særlig grad at være opmærksom på små børns måde at fortælle om seksuelle overgreb på. Undersøgelser har vist, at børn under fem år oftest ikke afslører noget om misbrug, hvis første kontakt om dette er afhøringen. Desuden ved man også, at små børn oftest ikke fortæller noget til afhøringen, selv om de tidligere har afsløret misbruget til en kendt person.

Det kan rejse det vigtige spørgsmål: Hvordan lave en tilstrækkelig tryk „setting“, så også små børn tør fortælle?

Hvordan løser vi det problem, at små børn har en tendens til dels at tro, at voksne ved det samme som de selv, dels at være utilbøjelige til at fortælle ubehagelige begivenheder igen: „Jeg har jo fortalt det til mor, moster, Inge, pædagogen i børnehaven“.

Særligt ser det ud til, at meget unge børn ikke afslører misbrug ved ikke-ledende afhøringer. Det skyldes formentlig, at små børn kan have brug for valgmuligheder, da de ikke kan forvalte åbne spørgsmål. Disse kan gives i form af neutrale ledetråde, konkrete påmindelser („prompts“), som hjælp til at huske, hjælp til svarmuligheder, gyldige svaralternativer, kontekstuel støtte og „konkrete aktiveringssignaler“ såsom fysiske rekvisitter til støtte for genkaldelseshu-

Man kan for det andet ikke gå ud fra som en selvfølge, at barnet ved, at den voksne virkelig ønsker at høre, hvad det har at fortælle.

► ► ► kommelsen. Disse forslag til støtte til børns hukommelse har at gøre med, at små børns evne til fri genkaldelse af erindringer øges, hvis sammenhængen, oplevelserne skete i, introduceres – fx suppleres med mulighed for at tegne, eller hvis regler for kommunikationen klargøres (svarmuligheder/alternativer: ja/nej/ved ikke/husker ikke/vil ikke fortælle).

Når vi forsøger at klargøre, hvilke typer af spørgsmål der kan facilitere samtaleprocessen med børn, er det vigtigt at klargøre disse regler for kommunikation som indledning til afhøringen, dvs. indlede afhøringen med en metakommunikation om gyldige svaralternativer (6).

Dette er formentlig af stor betydning, da det ikke er selvfølgeligt for barnet, at den voksne er interesseret i, hvad det har at sige, og er reelt informationsøgende.

Man kan for det første ikke gå ud fra som en selvfølge, at børn yngre end ca. ti år selv siger til eller fra, hvis der er noget, de ikke kan huske, ikke har forstået, ikke ved eller er utilpasse ved at svare på. Derfor kan det være vigtigt at understrege, at svarmuligheder også er fx „husker ikke“, „vil ikke sige det“.

Man kan for det andet ikke gå ud fra som en selvfølge, at barnet ved, at den voksne virkelig ønsker at høre, hvad det har at fortælle. Børn er vant til, at voksne ofte er mere retledende

end informationsindhentende. Fx har læreren i klassen jo svaret på sine spørgsmål – og det må derfor klargøres, at interviewsituationen er forskellig fra mange andre situationer, barnet er vant til at være i, hvor voksne spørger om noget.

Genkendelse og genkaldelse

Hukommelse beror på registrering, kodning, lagring og opbevaring af informationer samt fremkaldelse af disse på et senere tidspunkt. Denne fremkaldelse kan ske på baggrund af enten genkendelse eller genkaldelse.

Store børn og voksne er bedre end små børn til forsætlig genkaldelse af tidligere begivenheder, hvorimod små børn har en meget nøjagtig genkaldeshukommelse. Når man viser dem noget, kan de huske nøjagtig, hvor de har set det før.

Den tidligere omtalte brud af ledetråde, rekvisitter i form af tegnerskaber etc. er en måde et hjælpe særligt små børn til at genkende (hvilket de er bedst til) frem for at genkalde, ved at opfordre til fri generindring. Rekvisitter anvendes ofte inden for den kliniske psykologi, men bør overvejes også i den juridiske verden.

Da små børns evne til at generindre øges, hvis sammenhængen, oplevelserne er sket i, introduceres, kan man med fordel indlede en afhøring med, at barnet fx tegner det hus eller ste-

der, det har været, og den situation, hvor overgreb muligvis har fundet sted.

Børns manglende meta-hukommelse, altså viden om egen hukommelse, er måske forklaringen på, at små børn er bedst til hukommelsesopgaver, der bygger på genkendelse og mindre gode til opgaver, der fordrer forsætlig genkaldelse.

En væsentlig forskel på genkendelses- og genkaldeshukommelse er, at genkendelsesopgaver har indbyggede stikord. Genkaldelse kræver, at børnene selv aktiverer hukommelsen. En naturlig konsekvens af dette er at man sørger for at bruge genkendelses- og ikke genkaldeshukommelsen, når man interviewer små børn.

Man kan sige, at små børn grundet deres vanskeligheder med forsætlig genkaldelse er meget afhængige af, at erindringen aktiveres af den voksne. Denne afhængighed af kontekstuelle stikord gør det nemmere at vildlede dem, formentlig overvejende med den konsekvens, at man får mangelfulde beskrivelser af deres oplevelser.

Dette hænger sammen bl.a. med, at små børns ringere bevidsthed om, hvad de husker/ikke husker, betyder, at de har mindre indsigt i egne erindringer. Der stilles derfor store krav til den voksnes viden og kompetence for at kalde erindringerne frem.

Det er en vigtig konklusion i nyere

forskning inden for feltet hukommelse/suggestion/små børn, at de ikke er mere suggestible end andre, når det handler om følelsesladede og dermed stærkt indprentede begivenheder.

Selv om små børn må antages at være mere suggestible end større børn og voksne over for vildledende vink, så ser det ud til, at de (såvel som voksne) er mest suggestible over for vildledning, når det drejer sig om perifer, ikke-følelsesladet information.

En forståelsesmodel

Det store spørgsmål er: Hvordan hjælper man børn med at huske uden at påvirke, hvad de husker?

Det første, der bør huskes, er, at stress ved interviews af børn nedsætter deres evne til eller mulighed for at fortælle særligt om følelsesladede emner.

Vi ved, at børn der skal interviewes, og som har været udsat for traumatiske oplevelser i form af seksuelle overgreb, er udsat for to slags stress:

1. *Det uvante ved interviewssituationen og settingen:*

Barnet skal forstå baggrunden for interviewet, svare på spørgsmål etc. Det er her centralt ikke at udsætte barnet for unødigt stress, ikke alene fordi det kan gå ud over barnets evne til at huske, men også fordi det emotionelt påvirker barnet.

Førskolebørn er langt bedre til at ► ► ►

Smerte, angst, fortvivelse og svigt er forbundet med at have været udsat for seksuelle overgreb

► ► ► bruge sproget i vante omgivelser med kendte voksne end i nye omgivelser med fremmede mennesker.

2. *Stress forbundet med selve barnets situation, nemlig at være offer:*

Smerte, angst, fortvivelse og svigt er forbundet med at have været udsat for seksuelle overgreb.

Traumeskabende erfaringer kan ændre barnets tænkning og følelsesmæssige orientering til verden.

Når voksne er traumatiserede, taler vi om PTSD (post traumatisk stress syndrom). Hos børn er det opfattelsen, at PTSD ikke er tilstrækkelig dækkende til at beskrive de særlige reaktioner hos seksuelt misbrugte børn, hvorfor PTSD-modellen kombineres med særlige faktorer, og forståelsesmodellen kaldes „The traumatic Dynamics Model of Child sexual Abuse“ (7)(8).

Syndromet må antages at have stor betydning også for en afhøring, ikke mindst da angst og manglende tillid til andre indgår som to væsentlige komponenter. I værste fald vil barnet betjene sig af forsvarsmekanismen benægtelse for at beskytte sig imod den stress, situationen fremkalder.

Præventiv virkning

Det er velkendt, at der er sammenhæng mellem at blive misbrugt som barn og blive krænket selv som ung/voksen. Af dette kan man ikke udlede, at alle børn, der bliver krænket

selv, bliver krænkerer som voksne, men derimod, at de fleste voksne, der er krænkerer, selv har været udsat for seksuelle overgreb eller anden alvorlig omsorgssvigt som børn.

Det er derfor betydningsfuldt, at vi får kendskab til det reelle antal overgreb, der sker på børn af to grunde – ud over at få stoppet overgrebet:

1. Det er essentielt, at børn udsat for seksuelle overgreb modtager psykologisk behandling for disse, dels for at lette deres lidelse/begrænse skadevirkningen, dels fordi det må antages at have en præventiv virkning, således at de ikke som større lever deres krænkelser ud ved at overgribe andre.

2. Det er essentielt, at krænkerer får tilbud om hjælp, dels for at lette/begrænse deres lidelse, dels fordi det må antages at have en præventiv virkning. En del krænkerer, som er motiverede for behandling, kan ad denne vej hjælpes til ikke at krænke igen. Dette er ikke mindst vigtigt, da vi ved, at ganske mange krænkerer har en høj recidivprocent.

Dette svarer endvidere godt til klinisk erfaring, hvor særligt fikserede pædofile krænkerer rapporterer at have mange ofre.

På denne baggrund er det glædeligt, at man siden oktober 1997 har iværksat behandlingsprogrammer over hele landet for krænkerer, således at behandling iværksættes i for-

bindelse med eller i stedet for fængselsdom (såkaldte behandlingsdomme)(9).

Hertil kommer vigtigheden af at få kendskab til børn/ganske unge, der krænker andre børn. De er ofte selv ofre for (ukendte) seksuelle overgreb og kan, hvis de opdages i tide, formentlig behandles, således at en egentlig karriere som krænkerer kan afværges.

Det kan undre

Betydningen af at få kendskab til seksuelle overgreb på børn er indlysende, men hertil kommer at det er effektiv måde at beskytte børn mod overgreb. Mange krænkerer holder deres overgreb hemmelige over lang tid og kan derfor begå et stort antal overgreb. Dette forudsætter naturligvis, at deres ofre ikke fortæller om overgrebene – eller ikke bliver hørt!

Krænkerne selv beskriver, at mest sårbare i forhold til seksuelle overgreb er børn, som 1) har familieproblemer, 2) er alene, 3) mangler selvtilid og 4) er ukritiske i deres kontakt til andre(10).

Dette understreger vigtigheden af, at vi hører, hvad børn fortæller, at vi udvikler metoder, som gør det lettere for børn at fortælle om overgreb, og at vi har tilbud om hjælp til krænkerer sideløbende med samfundets officielle dom.

Når vi godt ved, at børn er lettere at

Referencer:

- (1) Christiansson, Sven-Åke: *Traumatiske erindringer*. Hans Reitzels Forlag, 1997.
- (2) Eide-Midtsand, N.: *Den krenkede phallos: tap og gjenerobring af maskulin kraft hos seksuelt misbrukte gutter*. In Tidsskrift for Norsk Psykologforening: Ut av det tause rommet, vol. 34, 1997.
- (3) Nyman, A. og Svensson, B.: *Pojkmottagningen*. Rädda Barnet, 1995.
- (4) Grothe Nielsen, B.: *Så græd jeg lidt for mig selv*. Aarhus Universitetsforlag, 1995.
- (5) Garbarino, J. m.fl.: *Hvad børn kan fortælle os*. Hans Reitzels Forlag, 1992.
- (6) Christie, H. og Ruud, A.: *Intervju med barn i sedelighetssager*. In Tidsskrift for Norsk Psykologforening: Ut av det tause rommet, vol. 34, 1997.
- (7) Strange, M.: *Når omsorg bliver til overgreb*. In Psykolog Nyt, 23, 1998.
- (8) Strange, M.: *Sexuelle overgreb mod børn – psykiske følger og behandlingsmæssige muligheder*. In Jørgensen og Mathiesen (red.): *At overleve vold – om psykisk traumatisering, mestring og behandling*. Forlaget Klim, 1998.
- (9) *Vejledning om forsøgsordning vedr. en forstærket indsats over for personer, der er dømt for seksualforbrydelser*. Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgen, 1997.
- (10) Elliot, M.: *Child Abuse Prevention: What offenders tell us*. In Child Abuse and Neglect, 5, 1995.

tale med, når de er sammen med nogen, de kender godt, og når de er i vante omgivelser og man ikke mindst lader dem være medbestemmende for samtalens retning og indhold, kan det undre, at det, vi gør i praksis, når børn skal afhøres, er at sætte dem sammen med ukendte voksne i et ukendt lokale på et skræmmende sted (politistation) og bestemme, hvad der skal tales om og i hvilken rækkefølge.

Hertil kommer, at det ofte sker, at barnets (ikke-mistænkte) omsorgsperson ikke er til stede i afhøringslokalet, En ikke-sigtet forælder er sjældent til stede i afhøringslokalet ved afhøring om intrafamiliære krænkelser, men hyppigt ved ektrafamiliære krænkelser.

Man kan ud fra en psykologisk synsvinkel undre sig over, hvorfor der er en for barnet kendt og tryk person til stede under afhøringen i så få tilfælde, når der er tale om intrafamiliære krænkelser, som er det, der er sværest for børn at berette om.

Undersøgelse af seksuelle overgreb mod børn er ikke en professionel gruppes domæne, men tilhører flere grupper med forskellige arbejdsmetoder og krav der skal opfyldes. Der er tale om såvel en diagnostisk proces som en komponent i undersøgelse af kriminelle forhold.

Mimi Strange er autoriseret psykolog, specialist i psykoterapi og supervision